

Timbuktú, un al·legat contra la intolerància

Dll, 23/02/2015 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Durant el cap de setmana he tingut temps per retornar sobre una reflexió feta fa pocs dies en relació a les paraules de Barak Obama a la cimera mundial contra el terrorisme. Continuo trobant encertat l'interès del President nord-americà de combatre la idea, força estesa, de que l'Islam alimenta amb naturalitat un radicalisme polític que fàcilment porta al terrorisme. És important no estigmatitzar l'Islam com a religió del terror, doncs hi ha més de mil cinc-cents milions de musulmans força allunyats del postulats que patrocinen els moviments gihadistes. Només per respecte aquests musulmans cal procurar esquivar qualsevol debat que associï gratuïtament Islam amb terrorisme.

Dit això, i després de veure, també durant el cap de setmana, la magnífica pel·lícula Timbuktú del maurità Abderrahmane Sissako, on es presenta intel·ligentment el tema del gihadisme, penso que un cop feta de la declaració de no estigmatitzar l'Islam convé assumir que els terroristes islamistes es motiven per una concepció de l'Islam que, tot i ser incorrecte, té prou capacitat de mobilitzar les seves voluntats per cometre enormes barbaritats. El contrast de visions i de pràctiques l'Islam entre els gihadistes i els musulmans de Timbuktú és un dels fils de tota la pel·lícula. A més del drama personal que afecta la família dels protagonistes i que serveix de línia argumental, al llarg de la pel·lícula passen moltes coses que situen a l'espectador davant el drama de la violència gihadista. Resulta extraordinària la metàfora de la profunda irracionalitat de l'Islam proclamat pels gihadistes el partit de futbol jugat sense pilota. És tot una dansa a favor de la resistència a la barbaritat de les interpretacions islàmiques dels terroristes. Com tampoc té malbaratament intel·lectual el diàleg entre el mujahidí que forma part de la policia islàmica que vol imposar a una peixatera posar-se guants per tallar el peix i la brillant i assenyada resposta que aquesta li dona.

Els gihadistes violenten l'Islam fins a l'extrem de fer-lo una cruel caricatura d'una religió àmpliament acceptada. En aquest sentit, al llarg de la pel·lícula hi ha un diàleg permanent entre l'imam de Timbuktú i els gihadistes a través del qual es posa de manifest la confrontació de visions de l'Islam que fomenten els gihadistes. Aquest és el conflicte real. Mentre l'imam del poble reivindica un Islam pacífic, senzill i humà, els mujahidins porten l'Islam a la total irracionalitat i barbaritat. El director de la pel·lícula Abderrahmane Sissako ho recorda permanentment fent servir la metàfora d'un ase que, de forma accidental, es creua en diverses ocasions davant dels mujahidins. Aquest és el drama que tenen els habitants de Timbuktú veure que estan envaïts per un grup de gihadistes que els imposen la seva interpretació de la xaria. Hàbilment Sissako mostra les incongruències dels gihadistes, com el detall que prohibeixen fumar però un dels seus caps fuma d'amagat. L'encert del director en l'escena final pot servir de lliçó per la nostra societat i de manera especial pels catalans musulmans. Al final de la pel·lícula unes nenes corren pel desert sense rumb, semblen fugir de la barbaritat dels gihadistes, però avancen sense rumb. Estan com perdudes tot i corre cap a la llibertat. Seria bo que els catalans musulmans fossin audaços i oferissin metes clares que permetessin fugir de totes les opressions dels gihadistes tradicionals o dels nous fantasmes que malmetem l'Islam com a religió de civilitat.